

Előfizetési árak:

Egész évre	12 frt.
Félévre	6 "
Negyedévre	3 "
Egy óra	1 "
Egyes szám 4 kr.	

Kiadóhivatal:

Pleitz Fer Pál könyvkereskedése Nagybecskerek, Hunyady(fő-)utca 10. sz., hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólamlások intézendők.

TORONTÁL.

Szerkesztőségi iroda:

Nagybecskerek,
Ferencz-József-tér,
Bauer-féle ház
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény
intézendő.

Hirdetések

a kiadóhivatalban fogad-
tatnak el. Azonkívül az
összes hirdetési irodákban

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI NAPILAP.

Megjelenik mindennap, vasár- és ünnepnapok kivételével.

Milán a vig király.

Nagybecskerek, márczius 17.

(X) A történetíró, ki maholnap abba a nagy fába vágja a fejszét, hogy megírja a szerb királyság történetét, nem csekély zavarba fog jönni, mikor azon gondolkodik, hogy milyen melléknevet adjon az első szerb királynak. A „nagy“, „igazságos“, „hódító“ és több ehhez hasonló epithetonok igen szépek, de nem arravalók, hogy Obrenovics Milán neve elé tegyék. Csak egy tizenötödik századbéli herceg viselt oly gunynevet, melyet minden lelkiismeret furdalás nélkül lehet Milánra is alkalmazni. Ugy hitták a derék herceget, hogy „Friedrich mit der leeren Tasche“ s alig tévedünk, mikor azt állítjuk, hogy a szegény Frigyes zsebe nem volt üresebb, mint az utolsó hetekben a Takowa grófé. S a mint Frigyesről mondják, hogy ügyes ember volt, sikerülvén üres zsebeit megtölteni, ugy e tekintetben is igen zseniális embernek kell, hogy majdan feltüntesse a történetíró I. Milán királyt.

Mert akárki mit mond, ügyesen szerez az exkirály pénzt és pénzértéket.

Nőtlen korában szívesen mulatott Bécsben. S a nőtlen fejedelemmel megesett már akkor az, a mi később annyiszor ismétlődött a nejtől elvált királylyal: elfogyott a pénze. De az nem hozta zavarba. A meddig zálogházak léteznek és van mit becsapni, nem is szabad elcsüggedni a bátor embernek. Olyan kellemetlen órákban zálogba csapta a leendő király holmi diszkardjait és egyéb értékes dolgait. Beavatott emberek állítása szerint később is igen élénk maradt a forgalom a bécsi bankházak és Milán király között. Ez a kötelék azonban meglazult, mikor Milán ott hagyta szerbjeit és elment Párisba mulatni. Franciaország fővárosában sok pénzt költ el a ki mulat, már pedig Milán szeret mulatni. Egy szép reggel arra ébredt fel, vagy talán még ébren is volt, hogy nincs pénze. Azt a pár ezer frankot, a mit Belgrádból hozott, hamar elköltötte.

Pézt kellett teremtenie. De honnan? A zálogházban nem igen adtak volna a koronájáért, hát inkább megkínálta vele hü népét. Körülbelül egy év előtt történt, hogy a regensséghöz levelet intézett, melyben kijelenti,

hogy elhagyja Szerbiát és a király nagykorúságáig nem jön vissza. A szerb államférfiak sohasem örültek annyira, mint abban a perczen és szívesen fizették ki a milliót, melyet a hős király lemondásáért követelt. A milliót kívül még azt az elégtételt is kapta, hogy májusban karhatalommal vitték ki nejét.

Jó világ járt akkor Párisban a chantantokra és a szép leányokra. Persze a mig Milán pénze tartott. De nem tartott sokáig. Már szeptemberben nem volt neki. Akkor aztán meghozta az utolsó áldozatot. Kijelentette, hogy lemond szerb állampolgárságáról, apai jogairól, s csak akkor jön az országba, ha a király nagyon beteg.

Ezt az utolsó ajánlatát tárgyalja most a szerb szkupstina. Nem volna hosszas tárgyalásokra szükség, ha a lemondást csak egyszerűen el kellene fogadni. De hát Milán fájdalomdíjat is követel. Azt követeli egykori alattvalóitól, hogy fizessenek utolsó hőstettéért két milliót, vagy e vagyonnak megfelelő évi járadékot.

De a sokat sanyargatott ország elvégre is megunta ez elzülött ember követeléseit, ki, melleleg mondvá, a

A „TORONTÁL” TÁRCZAJA.

„Nyilvános köszönet.”

— A „Torontál” eredeti tárczaja. —
Irta: Törös Tivadar.

— Hát ön nem ad semmit a szegény tótcskák javára?

— Hogyne. Éppen ma nyugtázták a lapban.

— Nem láttam sehol a nevét.

— Már pedig láthatta. Nem olvasta ma az esti lapban, hogy „X. Y. 5 forint?”

— De igen.

— Nos hát, az az X. Y. én vagyok . . .

Ez a régi adoma sohasem történetelt meg vidéken és soha nem vonatkozhatott vidéki emberekre, viszonyokra, mert a vidéki sajtónak van e tekintetben egy olyan kényszerű helyzete, mely csodálatos módon, még a legtekintélyesebb provinciális lapoknál is, — mint az aradi-, szegedi- és kolozsváriaknál is — oly elpusztíthatlan erővel grasszál, hogy még jóságos remény sincs arra, hogy rövid időn lemesse valaki bátor kézzel ezt a vadhust, penészgombát, a vidéki lapok testéről.

Ugy hívják, hogy „Nyilvános köszönet”. Találkozik ezzel az ember csaknem minden számban és a benne kifejezni akart elismerés, köszönet, vagyis a nyilvánosságra hozni akart érdem olyan elfajult furcasággá,

semmisséggé törpül, hogy legtöbb esetben nevetségessé válik általa az is, a ki közzé teszi és az is, a kiről szó van benne.

A vidéken mindent, de mindent meg kell köszönni a lapokban. A közönség hozzá van szokva, hogy körülbelül még azt is megköszönjék neki, hogy lélezkik. Valamire való cselekedetnek pedig, hamar kész a koronája egy olyan nagy cikkben, a minőt országára szóló dolgok vehetnének igénybe.

Sok évi ujságírás, akkora garmadáját hozza össze ezeknek a lelkes kalapemelgetéseknek, hogy józü derü ömlik végig az emberen, ha azok közt válogatni akar. A legnagyobb adományoktól kezdve egészen a jótékony tombolára ajándékozott fogvájó csomagocskáig, a „nyilvános köszönet” tenorja egyforma lelkesültséggel hangzik és a nemeslelkű, áldozatkész közönség, egyformán van egekig dicsérve egy tízezer forint alapítványnál, vagy száz darab ócska levélybélyeg, vagy kétszáz darab szivarvég adományozásánál.

Ez az olesó dicsőség aztán olykor valószínűs lavinája lesz a lapoknak, annyi nagy lélek nyilatkozik egyszerre egy napon, s annyi nyilvános köszönetet kell a lapba szorítani.

Bemutatom egy pár mulatságos példányban, hogy hova fognak vezetni ezek a nyilvános köszönetek. Hogyan fognak idővel szólani ezek az eredeti elismerések. Csak-

hogy nagyon nehéz a választás. Sok az, a mi az ember tollát a persziflázásra ingerli. Egyszerű nők, szereplő „védasszonyok”, névtelen, munkában élő vagy kisvárosi hírességek nevei vegyesen tarkállanak az olesó sorok halhatatlanító betűi között.

*
Vegyünk mindjárt egy „tanügyi” köszönetnyilvánítást.

Az elemi leányiskolában vizsga volt. A nagy hőségben azonban, száztizenhét gyerek és vagy ötven tanügyi férfi jelenléte, a kis szoba levegőjét meglehetősen fűledtette. A jelenlévő patikárus azonban nem rest; átfut a szomszédos gyógyszerárba és csakhamar egy kis füstölővel tér vissza, mely pompás szagával pár pillanat mulva elárasztja a szoba levegőjét.

Másnap a „Veresmarti Messzilátó”-ban a következő köszönetnyilvánítás jelenik meg:

— Nyilvános köszönet. A helybeli elemi leányiskola tegnapi — különben kitünően sikerült — vizsgája alatt tekintetes Kenőcsy Pál ismert tekintélyes gyógyszerész ur, hatásos módon és ismételtelen bizonyította tanügyünk iránti meleg érdeklődését, midőn a tanterem fűledt levegőjét nagy áldozatkészséggel: három darab „franciskelli” meggyujtásával teljesen élvezhetővé tette. A miért is nem mulaszthatom el a tantestület nevében forró köszönetemet nyilvánítani. Sok ilyen barátot a tanügynek!

napokban köszönt le osztrák ezredbeli rangjáról. Lemondását a szkupstina szívesen fogadja, de kimondta, hogy pénzt nem ad érte.

S most ott áll Milán, hogy se pénze, se tisztessége. Szívesen cserélne akár melyik disznókereskedő ösével, kinek pénze és esze is volt, különben nem vihették volna a fejedelemségig.

De azok dolgozni is tudtak, Milán pedig csak elpazarolni tudja azt, a mit mások arcuk verejtékével kerestek.

Rossz vége lesz előbb utóbb a szerbek első királyának.

Az 1892-iki állami költségvetés. A képviselőház pénzügyi bizottságának Wahrmann Mór elnöke alatt tartott szerdai ülésében Hegedűs Sándor előadó előterjeszti az idei állami költségvetésre vonatkozó általános bizottsági jelentésnek tervezetét. A jelentés tervezete kiemeli, hogy már a múlt országgyűlés alatt letárgyalta a pénzügyi bizottság a költségvetést s beterjesztette arra vonatkozó jelentését, de az országgyűlésen az nem lévén tárgyalás alá vehető, a kormánynak újra be kellett a költségvetést terjesztenie s újabb letárgyalásának eredményét terjeszti most a bizottság a ház elé. Előmozdítja a budget helyes megítélését most az a körülmény, hogy időközben megjelent a múlt egész évről az állampénztári kezelési kimutatás s ez alapon még határozottabban konstatálhatta a bizottság a költségvetés teljes realitását. Felsorolja ezután a jelentés a költségvetésen a bizottság által tett módosításokat, melyek eredményeként 1730 frthban tünteti fel a költségvetési felesleget. Örömmel emeli ki, hogy a valuta-rendezés nagy műveletének keresztül vitelére minden előzetes intézkedés megvan téve s hangsúlyozza, hogy nem csak pénzügyi, de közgazdasági szempontból is nagy súlyt fektet e rendelkezésre a bizottság. Felemlíti még, hogy a költségvetésben hét milliót meghaladó összeg van adósságtörlesztésre felvéve, a mi az állam rendes bevételeiből történvén, szintén egyik örven-

detes jele pénzügyeink megszilárdulásának. A bizottság egyhangulag magáévá tette a jelentés tervezetét s megbizta az előadót annak a ház elé leendő terjesztésével. Ezzel a bizottság befejezvé az 1892. évi állami költségvetésnek újabb tárgyalását, az ülés véget ért.

A valuta. A „Pol. Corr.” budapesti értesülése konstatálja, hogy annak a tárgyalásnak, mely a két pénzügyminiszter és az osztrák-magyar bank vezérő személyiségei között lefolyt a valutarendezés ügyében, nem volt semmi hivatalos jellege s csak az a czélja volt, hogy a bank vezérő a két kormány szándékairól, az utóbbiak pedig az előbbiek nézeteiről tájékozódjanak. Megbeszéltek a valutarendezés visszahatását a bankra, az utóbbiak jutó szerepet, ez utóbbiak jövő helyzetét s a két kormányhoz való viszonyát, továbbá a két kormány a valuta-rendezés folytán a bankra eső esetleges nyereségben való részesítését. — A magyar alkormányzói állásra Hieronymi Károly országgyűlési képviselő van kizemelve, kinevezését azonban egy elvi kérdés eldöntésének kell megelőznie, mely felett a képviselőház nemsokára határozni fog.

Tavaszi emlékek.

(Virág-történet.)

Szép és üde volt mind a három, amilyenek a tizenhat-tizenhét éves lányok szoktak lenni.

Egy szép tavaszi napon elhatározták, hogy ibolyát mennek keresni a nagy majorba. Más és más irányba fognak menni mind a hárman és a nagy présház előtt majd találkoznak, és aki legtöbb ibolyát szedett össze, az lesz a győztes.

A kis Vilma érezte, hogy barátói sokkal ügyesebbek mint ő, és így elárulta tervét Gábornak az ő ifju barátjának, úgy számítva, hogy ketten majd sokkal több virágot szednek.

Pompás hangulatban ért a három leány a majorba és az közeli erdő szélén elváltak és különböző irányba haladva kezdtek meg az irtó-háborút az ibolyák ellen

A nap lemenőben volt: a fák hosszú árnyakat vetettek. Az erdő tollas dalosai esteli imájukat csicse-

regték. A szomszéd faluból az esti haragszó regett át. Az erdősől a virágot szedegető leánykák ujjongó kacajától visszhangzott, a kik a kitűzött helyen találkoztak.

Azaz, hogy csak kettő kacagott és ujjongott: mert a kis Vilma lesütött szemekkel, hullámzó kebelével, pipacspiros arccal és — üres kosárával közeledett. Volt is mit hallania incselkedő két barát-nőjétől, a ki úgy tért vissza, mint két élő tavasz.

De a kis Vilma nem gerjedt haragra két barát-nője kárörvendő gnyolódásán. Nem is volt oka rá, mert arcán a két rózsá olyan pompás volt, hogy pompásabbat kért még nem tenyésztett; két rózsá, melyek kelyhét az első szerelem pattantja ki s az első forró csókok harmata nedvesít: felülmúlták szépségben mindazokat a virágokat, melyeket a másik kettő szedett.

Hát ha még boldog szíve mélyébe pillanthatnak volna! Egy egész virággazdag tavasz virult fel benne! Bizonyosan azt mondták volna, a mit Vilma hevesen dobogó szíve is mondott:

— Te, te vagy a győztes!

És mikor Vilma később, félig durezzaan, félig boldogan így szólt egyszer ifju barátjához:

— Várj, gonosz! Téged sem hívlak et többé virágot szedni! — a kópé nevetett és nem hitte el neki.

Én sem!

Csinos libapásztorleányka, — az a ki még alig töltötte be a tizenhat esztendő s az erdők csalóganával versenyt csatog, míg fehér libuskái a fűvön legeltek, — felemelkedett a dombrol — melyen ült, mikor egy előkelő külsejű, ifju vadászt látott közeledni.

A kedves és csinos leánykának két virága volt. Az egyiket — egy rózsá volt, — a kezében tartotta.

A fiatal ember, a ki a környéken vadászott, lángoló szavakban szólt hozzá: a pásztorleányka egészen meg volt indulva. Soha sem mondták még neki ilyen gyöngéd szavakban, hogy arca fehérebb, mint az ut peremén viruló Melissák s hogy szemei kékek, mint a buzavirág a mezőn.

Elkezdett reszketni, ugyannyira, hogy elejtette a virágot.

Melyiket?

Azt, melyet a kezében tartott.

Ismét fölemelte.

A fiatal ur azonban, a kinek ő annyira megtetszett, tovább beszélt. Sőt átkarolta derekát, megcsókolta nyakát, haját és bevezette az erdőbe.

Veresmart, 1891. június 21. Spongya Péter, igazgató-tanító.

Pletykássy Malvina ő nagysága kitünő kaptos-lepényeket szokott készíteni minden szombaton. A minapiakból küldött négy pompás lepényt a nőegyleti titkár ur családjának is, kik a szomszédságban laknak. Végzetes ötletből azonban a lepényekkel együtt küldte át a nőegylet tombolája javára szánt ajándékát is: két csomag fogvájót. Az agyongyötört titkár ur éppen valami hatezer darab gyufatartó, félmázsa szivarvég, negyvenezer régi levelbélyeg és több más efféle értékes tombola-tárgyak leltározásában volt elkábulva, midőn a Pletykássy Malvina szobalánya az orra alá ért a kellemes szagu lepényekkel, mondván, hogy ő nagysága küldi a tombolára. A titkár ur elvan ragadtatva és nyomban megfogalmazta a következő köszönetnyilvánítást:

— Nyilvános köszönet. Pletykássy Malvina, jótékonyágáról ismert kitünő ur-hölgy, tegnap négy kaptos-lepényt és két csomag fogvájót adományozott a nőegyleti tombola javára, mely újabb nemes tettéért, siet köszönetet mondani: Az elnökség.

Pártgyűlés volt a városi képviselőválasztások ügyében. A „Kékhasu bagoly” nagyterme zsufolásig tömve volt lelkes párttagokkal, midőn Bömböli pártelnök ur megnyitá az ülést, jóízű pipaszó mellett.

Szurkapiszka János pártjegyző óber figyelmét azonban nem kerülte ki az a körülmény, hogy az elnök ur pipája mindegyre elalszik és siet mindannyiszor gyufával szolgálni. A legközelebbi választmányi ülésen, ez az előzékeny tette szóba kerül és közös határozatból kifolyólag hozta másnap a pártlap:

— Nyilvános köszönet. A folyó 27-iki pártgyűlésen Szurkapiszka János, pártjegyző ur, szokott éles látásával ügyelt arra, hogy a tárgyalás menete meg ne akadjon, miért is a párt indittatva érzi magát, hogy a fenn tisztelt jegyző urnak ismételt tapasztalt ragaszkodását és gondosságát a nyilvánosság előtt is méltányolja. Bömböli Márton, elnök.

Bicskás Ábris fegyencz kiszabadul a tömtezből és a mint négy évi rabság után először szippant egy nagyot a szabad levegőből, kapja magát és becsörtet a helyi lap szerkesztőségébe, a következő nyilatkozáttal:

— Nyilvános köszönet. Mielőtt szeretett városunkból végleg eltávoznék, lelkiismeretbeli kötelességemnek tartom úgy a magam, mint volt szaktársaim nevében hálás köszönetemet nyilvánítani Panganét Jonáthán főfegyőr urnak, ki négy évi elfoglaltságom alatt a leghumánusabb bánásmódot gyakorolá velem szemben elannyira, hogy olykor még a csemegék országából jöttek tekintett bagózásban is részletetett. Kérve a t. szerkesztő urat jelen soraim

közlésére, meleg kézzsoritással vagyok stb. Bicskás Ábris, a helyi fegyintézetnek volt, és a rabsegélyző egyesületnek ez időszerinti pártfogoltja.

A helyi „Entreprise des pompes funebres” tulajdonosa, fölötte meg van elégedve egyik fiatal orvos működésével és egy napon, midőn éppen négy „eset”-et szolgáltattott a funebres embereinek a kivonulásra, lelkesedve állítja ki és jelenteti meg a következő nyilatkozatot:

— Nyilvános köszönet. Skalper Mór dr., városunk kitünő kerületi orvosa, ismert szállítóm, ma éppen négy izben rukkoltatta ki embereimet, irántam való ritka figyelemről tanuskodó eljárásával. E bőkezűségével szemben, kénytelen vagyok a tölem kitelhető, legnagyobbat mondó kívánságomat nyilvánosságra hozni, mondván, hogy az uristen Skalper Mór dr. urat sokáig, nagyon sokáig éltesse. Szemföldössy Jónás, az „Első bötöri entreprise des pompes funebres” tulajdonosa.

Egy szóval és minden tréfán kívül, nem sokban térnek el az eredeti köszönet nyilatkozások az itt perszifáltaktól és lehet, hogy vidéken még arra is kerül a sor, hogy ha valakinek az utczán nagyon nyájasan viszonzozzák a köszönését, másnap még ezért is meg fog jelenni egy — „Nyilvános köszönet . . .”

A fiatal pásztorleány szíve félelemmel és gyönyörrel telt meg egyszerre.

Este aztán, mikor visszatért a völgyben lévő marjorba, követve libuskái által, gondterhesen és elragadtatva egyuttal, elvesztette virágát.

Melyiket?

A rózsát, melyet a kezében tartott?

Nem, nem; a másikat!

HIREK.

— **Rónay Jenő**, főispán, és a torontáli ármentesítő-társulat elnöke, mint értesülünk, e hó 21-én Malina a Gyula társulati főmérnök és műszaki tanácsos kíséretében betutazza a tiszai és marosi védőtéseket.

— **Néhai Hertelendy József**, Torontáltálmegye volt főispánjának s nagynevű fiának lelki üdvéért ma d. e. 10 órakor gyászistentisztelet tartatott a helybeli plébánia templomban, melyen Rónay Jenő, főispán vezetése alatt megjelent a megyei tisztikar és a polgári hatóságok csaknem teljes számban. A jelen voltak áhitattal és kegyelettel hallgatták végig a gyászmisét, melyen Schaffer Antal, pápai praelatus és apátplébános pontifikált fényes segédlettel.

— **Tisztviselők értekezlete.** A következő meghívást vettük: Meghívás. Nagybeeskerek városa a m. kir. állami tisztviselők, altisztek és szolgák fizetésének rendezése tárgyában benyújtott törvényjavaslat szerint a 3-ik laktér-osztályba soroztatván, ezen a helyi viszonyokkal meg nem egyező osztályozásnak megváltoztatása, illetve Nagybeeskerek városának a 2-ik osztályba leendő felvétele iránt a helybeli m. kir. állami tisztviselők f. hó 20-án, azaz vasárnap délután 5 órakor a kaszinó helyiség kistermében előleges értekezletet tartanak, melyre az összes tisztviselői kar szíves megjelenésre felkérik. Több érdekelt állami tisztviselő.

— **Az időjárás.** A márciusi tél hamarosan és minden veszély nélkül mult el. Az olvadás nem jött hamarosan és így a Bega áradása egyáltalán nem következett be. Az időjárás hirtelen tavasziassá változott, csak hogy a sok nedves széllel és esőzéssel nagyon hasonlít a szeszélyes áprilishoz, csinálván e nyári hónap tónusát olyan hüen, hogy a napokban egy hatalmas dörgés jelentette a tél végleges kimúltát.

— **Török-Becsén március 15-két** vasárnap fogják megünnepelni; az elhalasztás okáról a következőket írja levelezőnk: Török-Becsén vasárnap fogják megünnepelni március 15-ikét, miután a nemzetörök sirjához való kivonulást a beállott nagy esőzés megakadályozta. A város védelmében elesett névtelen hősként március 15-én délelőtt 10 órakor gyászmise volt, melyen óriási közönség vett részt.

— **Zendülés Óteleken.** Szabó István községi bíró felfüggesztése következtében — mint lapunknak írják — tegnap óriási zavargás támadt Ótelek községében, mivel a bíró felfüggesztése miatt az ottani jegyzőt Végh Ferenczet okolták. A felfüggesztett községi bíró százakra menő tömeggel a község háza elé vonult és ott nyíltan fenyegették a jegyzőt, hogy kiűzik a faluból vagy pedig agyonverik. A felígátott néptömeg szétosztatására és a rend helyreállítására a járási főszolgabíró Hertelendy Imre katonaság kirendelését kérelmezte, mivel fegyveres hatalom nélkül hatósági közbenjárás lehetetlen. Az eset a bünyfenyítő törvényszéknek sürgősen bejelentetett. A felfüggesztett bíró és czinkostársainak le-

tartóztatására nézve az intézkedések sürgősen megtétettek.

— **Nyilvános husmérőket** állított fel a napokban a rendőrség. A mérlegek célja az, hogy a közönség ellenőrizhesse a mézárásokat, akik a rossz nyelvek állítása szerint olykor-olykor elvették a mérlegelést és pedig többnyire a vevők rovására. A rendőrség ezen a bajon akart segíteni, s most már a főpiacon, a Bauerfele ház előtt minden nap reggeli 9 óráig rendelkezésre áll a közönségnek a nyilvános mérlegek használata, a halpiacon pedig minden pénteken és vasárnap délelőtt 9 óráig vehetők igénybe a nyilvános mérlegek, melyeknek használatára egy rendőr ügyel fel.

— **Elcserejt ujoncz.** Valamelyik járás székhelyén történt, a fősorozás alkalmával. A bizottság katonai elnöke megsokalja a sok vézna ujonczot s mérgesen felugrik helyéről, azzal a szándékkal, hogy a legelső sorra kerülő csak némileg is elfogadható hadkötelest besorozza. Kikiáltják a következő ifju nevet: Mathias Hans. Hatalmas, herkulusi természetű legény lép elő és biztos léptekkel megy a bizottság elé.

— Alezredes ur jelentem alásan, — kezdi.

— Hallgass és vetközz!

— De alezredes ur . . .

— Hallgass, — mordul rá mérgesen az alezredes.

A legény kénytelen volt levetni a kabátját, de midőn meglátták izmos karjait és a széles mellkast, rögtön elhangzott a határozat: alkalmas, fogyatkozás nélkül.

— De alezredes ur . . .

— No, most beszélhetsz! — mondja a kibékült és jókedvre hangolt alezredes.

— Alezredes ur jelentem alásan, hogy Hans Mátyás beteg és nem jöhetett el a sorozásra; azért engem, a szomszédját, Francz Péter tartalékos tizedest felkért, hogy ezt bejelentsem. . . .

— **Egy kivándorló családja.** Innenonnan hat éve lesz már annak, hogy Zsivanovits Lázár, régebben nagybeeskereki lakos megunta a meddő küzködést a sors ellen, s mivelhogy semmikép sem birt zöld ágra vergődni, elhatározta, hogy itt hagyja ezt a régi korhadt világot, s szerencsét próbál az új világban, Amerikában. Össze is szedte holmiját és egy napon, itt hagyva családját, neki indult a messze utnak. Azóta csak igen kevés hír érkezett róla. Hogy ott mit művelt, mit dolgozott, arról nem tudott senki, de annyi elszívargott ide is, hogy jobb viszonyok között él, s hogy valami asszonygyal került össze, a ki mellett egészen jó dolga van. Az itt maradt családról azonban már nem lehetne hasonlót mondani, mert azok, mióta kenyérkeresőjük elhagyta őket, egyre nagyobb nyomorba jutottak, s a gyermekeket már csak egyes jó emberek tartják fenn és etetik — kegyelemből. Közéletben a kivándorlottnak egyik leánya irt panaszos, keserves hangon levelet egy itteni korcsmárosnak, a ki egykor ismerte a családjukat. Elpanaszolta levelében nyomorukat, a melyben vannak, s kérte a korcsmárost, hogy érdekükben a rendőrség útján kutattassa eltűnt atyjukat. A rendőrség az osztrák-magyar konzulátus útján már meg is tette a szükséges lépéseket.

— **Fejérváry báró — temesvári hadtestparancsnok.** A nyári melegek, melyek olyan megható gyengédséggel és szeretettel költik ki a hírlapi kacsatozásokat, még messze vannak, s a kacsák már is megjelennek a láthatáron, bizonyosságul annak, hogy azt az életképes nemzetséget sem az árviz, sem a hó nem képes elpusztítani. A kacsá ezuttal Fejérváry Géza báró honvédelmi miniszterrel foglalkozik, a kit az ellenzéki fantázia már hetek óta rakosgat

és nevezet ki a legkülömbözőbb helyekre. Legujabban a pozsonyi Grenzboten újságolja, hogy a honvédelmi miniszter azért nem fogadta el a pécsi mandátumot, mert végleg vissza akar vonni a politikai élettől és tényleges katonai szolgálatba vonul. Az idézett német lap vastagfejű s beavatott katonai korifeusai már a helyet is kiszemelték számára. Ezek szerint Fejérváry báró Temesvárra menne hadtestparancsnoknak, s elfoglalná Waldstätten báró helyét, a ki viszont Bécsbe menne Schönfeld báró helyébe. A mély elméjű újság ezután még kijelenti, hogy Fejérváry báró utóda a honvédelmi miniszteri széken nem egy aktív szolgálatban álló generális, hanem egyike lesz ama nyugállományban levő tábornokoknak, a kik a honvédség fejlesztése körüli érdemeiért a magyar főrendiház tagjaivá nevezettek ki. Zárjelben pedig hamiskásan teszi hozzá, hogy ez alighanem — a mint mi is említők már egy ízben ellenzéki szóbeszédként, — Bolla altábornagy lesz. Az egész közleményből pedig az világlik ki, hogy a nemes báró nagyon utjában van az — ellenzéknek.

— **Vilmos főherczeg,** a tüzérség főparancsnoka, ezidő szerint Temesvárott időzik, hogy szemlét tartson az ott állomásozó tüzérsapatok felett. A tegnapi nap folyamán előbb az erdélyi kaszányát szemlélte meg, majd Waldstätten báró hadtestparancsnoknál tett látogatást. Ezután a löporraktarakban tett látogatást. Déli egy órakor nagy ebéd volt a „Trónörökös“ szállóban, melyen a többek közt jelen voltak a főherczegen kívül: Molnár Viktor főispán, Nagy László helyettes polgármester, Waldstätten János hadtestparancsnok, Thyrolvagy tábornagy, Zaitsek és Ambrózy tábornokok stb. A délután folyamán a főherczeg még a tüzérségi szertárat szemlélte meg.

— **Elveszett esernyő.** A március 15-iki ünnepélyen, a Korona-szállóban maradt egy esernyő, s azt valaki tévedésből elvitte. Kérik az illető, hogy az esernyőt vagy Scossa Dezső ur lakására, vagy pedig a Korona-szálló pénztárához beszolgáltatni szíveskedjék.

Táviratok.

A képviselőházból.

A képviselőház mai ülése csendesesen kezdődött, de csakhamar olyan zajossá és szenvedélyessé vált, mint a véderővita legizgalmasabb napjaiban. Az üszköt ma Beksics Gusztáv vetette el, a ki beszédében a Sennyei pártra tett megjegyzést. Az ellenzék ezen indult fel, s felindulását és féktelenségét csak növelte az elnök eljárása, a ki férfias bátorsággal szállt szembe a felbőszült elemekkel. A lábdobogások, padveregetések és rikoltozások a mai napon bevonultak a t. Házba, s ha Polónyi fenyegetése valóra válik, állandóan ott is maradnak. A mai ülésen bekövetkezett az, a mire a képviselőház tagjai régen nem emlékeznek, hogy ki kellett üriteni a karzatokat s a szenvedélyek lecsillapítása végett zárt ülésben intézni az ügyeket.

Az ülés lefolyásáról tudósítók a következőket táviratozza:

Budapest, márcz. 17. (A „Torontál“ eredeti távirata.) A képviselőház mai ülésén, melyen a válaszfelirati vita folyt tovább, Bánffy Dezső báró elnökölt. A kisebb fontosságú ügyek elintézése után Mánkus József nemzeti párti emelt szót, a kit csendben hallgattak végig. Szónok Apponyi gróf feliratához járult.

A következő szónok Beksics Gusztáv volt, a ki élesen és merészen támadta az ellenzék, mely több helyt kelletlenkedve, zugva fogadta a szemébe mondott igazságokat. Beszéde egy helyén a volt Sennyei-pártot támadta meg, a mire az összes ellenzéki pártok hirtelen felförmedtek.

Beöthy Ákos személyes kérdésben emelt szót s elkeseredetten utasította vissza a Beksics által mondottakat.

Beszéde végén az elnök kijelentette, hogy végig hallgatta ugyan Beöthy felszólalását, de azt mint teljesen jogosulatlant — sajnálja s az ülést nyomban öt perczre bezárja.

Az elnök e kijelentésére óriási láрма keletkezett. A képviselők felugráltak helyeikről s kiáltozva tiltakoztak az elnök önkénykedése ellen. A roppant zajból Károlyi Gábor gróf hangja hallszott ki leginkább, a ki rikácsolva kiáltozta: „Tiltakozunk!”

Végül Horváth Gyula emelkedett fel s szólni kívánt. Alig állott fel azonban, az elnök elhagyta székét.

A zaj erre kissé lecsillapodott.

Az összes ellenzéki képviselők, de a kormánypártiak közül is számosan a középben gyűltek össze, a hol hangos viták folytak le egyes képviselők között. Némelyek szenvedélyesen, ingerülten integettek.

A szélsőbal padjain nyomban megindult az aláírási iv, melyben zárt ülés tartását követelték.

Az öt percznyi szünet után Horváth Gyula szólt elsőnek. Éles és szenvedélyes hangú beszédben itéli el az elnök eljárását. Szavait az egész ellenzék viharos tetszéssel kísérte, mely alig akart véget érni. Horváth kijelentette, hogy Beksics a Sennyei-pártot támadta, s így a párt volt tagjai közül bárkinek jogában áll a párt védelmére kelni. Beszéde végén újból felhangzott a taps.

Erre Andrassy Gyula gróf emelt szót. Beszéde elején felemlítette, hogy a ház volt elnöke, Péchy Tamás, a kit egyébként mindnyájan tisztelnek és szeretnek, — veszélyes praecedent alkott akkor, a midőn megengedte, hogy ha valamely pártot támadnak, akkor annak minden tagja személyes kérdésben emelhet szót. Ezt nem lett volna szabad megengedni, mert így a személyes kérdésben való felszólalások a végtelenségig elnyulhatnak. Inditványozza, hogy a ház az elnök eljárását vegye tudomásul.

A szabadelvű párt élénk helyesléssel fogadta e beszédet, míg a bal-

oldal olyan vihart támasztott, mely a véderő-vita legzajosabb napjaira emlékeztetett.

A zaj csillapulta után Eötvös Károly jutott először szóhoz. Igyekezett higgadt és tárgyilagos lenni. Kérte a szabadelvűpártot, hogy ne provokálja az elkeseredést, s kérte, hogy Andrassy vonja vissza inditványát és térjenek napirendre.

Erre Pulszky Ágost emelkedett fel, a ki roppant zaj és láрма között jelentette ki, hogy Eötvös előterjesztéséhez hozzájárul, ha Horváth is visszavonja az elnök eljárására vonatkozólag tett rosszaló inditványát.

Most egyszerre álltak fel Polónyi Géza és Horváth Gyula. A szörnyű lármában végül Horváth jutott szóhoz, kijelentve, hogy inditványt nem tett. Az elnök eljárását rosszalta ugyan, de ez csak egyéni véleménye volt. Arra vonatkozólag, hogy ezt a ház is mondja ki, konkrét inditványt nem tett.

Ezután Polónyi beszélt. Az érdeemes honatya egészen ki volt kelve magából. Dühöt piros ábrázattal kezdett fenyegetőzni, hogy az esetben, ha Andrassy inditványát vissza nem vonja, minők lesznek a házban a tanácskozások! Még most békét akarnak, mondá, de ha a kormánypárt az élére állítja a dolgokat, ők sem fognak tétlenek maradni.

A baloldal zugva helyeselt, míg a jobboldal hangosan tiltakozott, kiáltozva, hogy a fenyegetésektől nem ijed meg. A nagy lármában Károlyi Gábor gróf fujta a primet.

Közben Andrassy Gyula gróf emelkedett fel. Összefont karokkal várta, míg a siketítő láрма lecsillapul. Végül, mikor szóhoz jutott, kijelentette, hogy mivel állítólag Horváth nem tett inditványt, ő is visszavonja inditványát. Kijelenti egyébként azt is, hogy az ő egyéni véleménye szerint az elnök eljárása helyes volt.

Szapáry Gyula gróf, miniszterelnök ezután dörgő éljenzés között inditványozta, hogy a ház térjen napirendre.

Utána Apponyi Albert gróf szólott. Beszéde kezdetén a jobboldal heves „Eláll!” „Eláll!” kiáltásokkal fogadta, míg az ellenzék még harsányabban „Halljuk!”-ozott. Apponyi gr. Andrassyval polemizált. Andrassy azt hiszi, mondá, hogy az új elnökkel minden régi praecedens megszűnik. Ez azonban, szónok véleménye szerint nem áll.

Apponvinak nyomban felelt Szilágyi Dezső, igazságügyminiszter, a kinek a beszédére meg azonnal reflektált Horánszky Nándor.

Elnök e közben folyton csenget. A zaj nem csillapul. Elnök kijelenti, hogy be akarja zárni a vitát, miután úgy látja, hogy a ház nagyobb része nem kívánja azt folytatni. A legnagyobb rész a napirendretérés mellett van. Kijelenti, hogy Eötvös beszédére lenne néhány meg-

jegyzése. (Felkiáltások: Szálljon le a székéből! Mint elnök nem szólhat!) Elnök újból szólni akar.

Fülsiketítő láрма és zaj keletkezett erre, melybe már a karzat is beleszólt. Az ellenzék tagjai a padot ütik, s lábaikkal dobognak. Csaknem valamennyien állnak.

Károlyi Gábor gróf keresztültöri magát a tömegben és az elnöknek átadja a listát, melyben névszerinti szavazást kérnek.

Elnök erre kiűrteti a karzatokat és következik a zárt ülés,

melynek első szónoka Polónyi Géza felkéri az elnököt, hogy jelentse ki, mit akart mondani?

Elnök kijelenti, hogy köszönetet akart mondani Eötvösnek inditványáért. Ha a zaj nem lett volna oly óriási, nyílt ülésben is megtehetette volna.

Majd Beöthy Ákos emelkedett fel, a kit azonban lezúgtak, kiáltozván, hogy: „Az ügy be van fejezve!”

Tisza Kálmán is felszólt még, de hangját a zajban hallani nem lehetett.

Erre az elnök a nyílt ülést újból elrendeli s azon a legközelebbi ülést holnapra tüzi ki.

A katonai bántalmazók megfenyítése.

Pozsony, márcz. 17. (A „Torontál“ eredeti távirata.) Az utóbbi időben a lapokban szellőztetett katonai bántalmazások megfenyítése ma vette kezdetét. A hadbíróág ugyanis két tüzéradnagyot többszörös bántalmazások miatt rangvesztésre ítelt. Ugyancsak a hadbíróág halálra ítelt egy altisztet, mivel főlebbvalójának szuronnyal ellenszegült. A hadbíróág eme két ítélete általános feltűnést kelt.

Közgazdaság.

A budapesti gabnatözséről.

Budapest, márczius 17. (A „Torontál“ eredeti távirata.) Buzakinálat és vételkedv egyaránt mértékletes forgalom 12000 méter-mázsa. Valamennyi termény irányzata és az árak változatlanok.

Határidő-üzlet:

Káposztarepce a termés rossz kilátásai következtében 1/2 forinttal olcsóbban jegyez.
 Buza tavaszra 9.69—71.
 Buza máj.—jun. 9.58—60.
 Buza őszre 8.86—88.
 Zab tavaszra 5.72—74.
 Tengeri máj.—jun. 5.20—22.
 Káposzta repce 12.50.—60.

Szerkesztői üzenetek.

— F. S. urnak. (Gyűlvész.) Elismerését, hogy a közügyet „fényesen” szolgáljuk, köszönjük, igyekezni fogunk továbbra is — fényeskedni. Azt azonban hátróztottan rossz néven vesszük öntől, hogy minket még most is „hetilap”-nak titulál, holott már több mint másfél hónapja naponként jelenünk meg. Ez már aztán, — bocsásson meg érte, — de abban is megintatja a hitünket, hogy ön komolyan olvassa a lapunkat.

REGÉNY-CSARNOK.

Halálos sebek.

Regény.

— A „Torontál” számára írta: —
Jurkovic Aladár.

(16-ik folytatás.)

MÁSODIK RÉSZ.

Az orvos az ajtóban még egyszer hátrafordult:

— Holnap ismét eljövök — mondá — s elvezetem önt betegéhez, ha előre megígéri, hogy egy pillanatnál nem időzik tovább közelében... Addig meg se kísértse, mert nem felelek a következményekről!

Az orvos eltávozott, s Lilla egyedül maradt.

Néhány pillanat múlva hát szemtől szembe fog állni azzal az emberrel, a kit hét év óta nem látott. Ismét hallani fogja hangját, azt a hangot, mely egykor oly dallamosan esengett fülében, s mely őt első szerelme legédesebb óráira emlékeztette.

Beszélni fog vele, s megtudja tőle, hogy ellenséggel vagy jó barátal van-e dolga? Féljen-e tőle, vagy bizzék benne? A mult nem aggasztotta. El volt az temetve régen. Ugy hitte, hogy nem is volt az szerelem, csak egy bizonyos foku mámor. Hogy újbol életre keljen, az képtelenség!

De a jelen? Mit akarhat tőle ez az ember? Miért keresi föl? Miért nem kerüli?

És míg e felett gondolkozott, rendbe szedte kissé haját és ruháját. Az átszenvedett napok bizonyára nyomot hagytak rajta. Sápadt volt és ideges. Szemei alatt mély gyűrűk képződtek. Egész lényéről leritt a szenvedés, s ez még szebbé tette őt.

XI.

A midőn a komorna bejelentette, hogy Iván az ajtóban várakozik, Lilla némán intett fejével, hogy beléphet.

És a következő pillanatban, a feltárt ajtóban megjelent az az ember, a ki egykor kárhózatba döntötte, most pedig üdvözítette azáltal, hogy visszaadta férjének az életét.

Alakja még most is sugár volt és karesz. Arca halavány, érdekes, előkelő, mint egykor. Az idő elsiklott felette, a nélkül, hogy csak egyetlen egy ránczsal is jelezte volna azt, hogy ott járt. Egész valóját most is az a könnyed, kedves elegancia vette körül, mely bohó lányka korában annyira elbájosolta őt.

Néhány lépést tett előre a szobában, majd mélyen meghajolt.

Lilla kezével intett, hogy foglaljon helyet.

Iván elfogadta, s feszesen, ünnepélyesen ült egy karszékbe.

Mindez ideig egyikük sem szólt egy szót sem. Csak nézték egymást, kerekre nyitott szemekkel, merően, némán, mintha a sírból keltek volna ki, s nem tudnák bizonyosan, vajjon ez-e az, a kit keresnek.

Végre is Iván törte meg a csendet.

— Bocsásson meg, grófnő, hogy háborogatom. Tudom, hogy nagy lelki küzdelmébe került, míg elhatározta magát arra, hogy elfogadjon. Tudom, hogy nem vágyott látni, hogy fél tőlem, s megjelenésemet olybá veszi, mint egy újabb csapást. Fel tudom fogni, hogy nevének pusztá kiejtése is felhőt von homlokára, s hogy látásom egy szomorú multat juttat eszébe, s oly emlékeket kelt, melyek kellemetlenek, fájók, s a melyeket rég a feledés fátyla borít... Tudom, hogy nyomorultnak tart, s nem

ellenkezem. Igaza van, az vagyok! A mint hogy mindenki az, a ki könnyelműen veti el magát a kinszet, a melyet a jóságos ég juttatott a kezébe, hogy ragyogásával fényessé tegye nyomoruságos életét... Mind-ezt tudom, és látta, mégis felkerestem önt. Bizonyára esodálatosnak tartja ezt ön is, s hasztalan kérdi önmagától, miért tettem ezt? Lilla mit sem szólt.

Egy előtte fekvő könyvben lapozgatott. Hadd beszéljen az az ember, a mit akar!

Iván pedig folytatta:

— Azonnal rátérek erre is. Csak arra kérem, hogy hallgasson meg figyelemmel, s ne kételkedjék se szavaim, se tetteim őszinteségében. Hogy minden hátsó gondolat nélkül, teljesen nyílt szívvel cselekszem, azt úgy hiszem bebizonyítottam az által, hogy megmentettem férje életét!...

Lilla feltekintett, s hidegen, bizonyos gúnynyal felelte:

— Köszönettel tartozom érte!...

Iván elérte a gúnyt, s lesütötte szeméit.

— Nem azért említettem azt fel, hogy köszönetet mondjon érte. Jól tudom, hogy a sok rosszal, a mit önnel szemben elkövettem, nagyon csekélyke érdem ez!...

Lilla idegesen szólt közbe:

— Az istenért, uram, hagyja a multat! Hát nem látja, hogy kinpadra visz vele!

Iván lehajtottá fejét. Vonásain fájdalom ömlött el. Tekintete a padló szőnyeg virágain tévelygett, s ujjai remegtek.

— Ne szidjon, grófnő! — szólalt meg aztán halk, félé hangon, — mindössze néhány pillanatra kértem ki figyelmét, s éppenséggel nincs szándékom feltépni a mult sebeit, melyek már behegedtek. A mi idevezetett, az egészen más. Nem az én érdekemről van szó.

Lilla figyelmesen kapta fel fejét, s kérdé:

— Hanem?

— Hanem az önérol, grófnő. Ha meghallgatott, felelhet rá, vajjon helyesen cselekedtem-e vagy nem?

Lilla becsukta a könyvet.

— Nos, halljuk!

Iván felemelte fejét, s merően nézett Lillára:

— Olvasta azokat a közleményeket, a melyek a párbajból kifolyólag, és annak kommentárjaképen a lapokban megjelentek?

— Néhányat olvastam!

— Én valamennyit!... Üres fecsegések voltak, tele valótlanágokkal. Megérzett rajtuk a vénasszony szag. Megengedem, hogy érdeklől olvasták, de a ki olvasta, bizonyára belátta, hogy a hosszú lére eresztett, s ritkított betűkkel nyomott hirben kevés a valóság. A legfontosabbat, azt, hogy én mi jogon avatkoztam be az egész dologba, s mi jogon lettem védőjévé, senki sem tudja. Valamennyien bámulatos egyértelműséggel azt állítják, hogy én nem is láttam önt soha.

— És ez jól van így!...

— Nos?

— A mai nap folyamán azonban egy képes lapoeska teljesen hü leírását adja az egész dolognak. Hogy miként jött rá, azt nem tudom. De a lap tud mindent, s nagy részletességgel festi azt a viszonyt, a mely közöttünk valamikor fenállott.

Lilla hevesen ugrott fel.

— El volnánk hát árulva?

Iván fejével intett.

(Folyt. köv.)

VASUTI MENETREND.

Érvényes 1891 okt. 1-től.

Menetrend a Nagykikinda—nbecskereki vasutvonalon.

Nagy-Kikinda—Nagy-Becskerek.		3011	3001
		v. v. sz. v.	I. II. III. o.
	Budapest ind.	7.00	7.45
	Temesvár	9.30	11.30
Nagy-Kikinda		3.30	3.30
Karlova		4.34	4.11
Beodra		4.53	4.23
Török-Becse—Aracs		6.03	5.02
Kumán		6.33	5.22
Melencze		7.07	5.42
Ellemér		7.35	6.01
Nagy-Becskerek	érk.	7.59	6.18

Nagy-Becskerek—Nagy-Kikinda.		3002	3012
		sz. v. v.	v. v. sz. v.
	Budapest	2.05	7.20
	Temesvár	4.40	4.40
Nagy-Becskerek	ind.	6.20	7.10
Ellemér		6.48	7.32
Melencze		7.11	8.08
Kumán		7.27	8.30
Török-Becse—Aracs		7.52	9.14
Beodra		8.27	10.00
Karlova		8.39	10.21
Nagy-Kikinda	érk.	9.23	11.12

Menetrend a Torontáli helyi érdekű vasutak vonalain.

Nagy-Becskerek—Versecz.		3101	3111
		sz. v. v.	v. v. sz. v.
	Versecz	8.15	—
Nagy-Becskerek	ind.	8.22	3.10
Nagy-Becskerek—Bégapart		8.50	3.48
Lázárföld		—	—
*Pusztá-Kenderes 8. sz. órház		—	—
*Lajosmajor		—	—
Szárcsa		9.16	4.15
Szécsány	érk.	9.29	4.30
	Párdány 1. alul.	—	—
Szécsány	ind.	9.39	4.74
Bóka		9.52	5.02
Kanak—Ó-Lécz		10.09	5.22
*Barákháza 6a. sz. órház		10.17	5.34
Szécsénfalva—Ráros—Istvánvölgy		10.26	5.46
Györgyháza		10.36	5.58
Zichyfalva		10.48	6.15
Nagy-Margita		11.03	6.31
*London-Tanya		11.10	6.40
Bethlen-Tanya		11.29	7.02
*Temes-Paulis		11.37	7.12
Versecz-Rét		11.44	7.20
Versecz	érk.	11.45	7.24

Versecz—Nagy-Becskerek.		3112	3102
		sz. v. v.	v. v. sz. v.
	Versecz	5.12	2.35
Versecz-Rét	ind.	5.17	2.42
*Temes-Paulis		5.24	2.49
Bethlen-Tanya		5.34	2.57
*London-Tanya		5.55	3.15
Nagy-Margita		6.04	3.22
Zichyfalva		6.16	3.35
Györgyháza		6.31	3.47
Szécsénfalva—Ráros—Istvánvölgy		6.50	4.02
*Barákháza 6a. sz. órház		7.01	4.10
Kanak—Ó-Lécz		7.13	4.19
Bóka		7.22	4.25
Szécsány	érk.	7.46	4.46
	Párdány 1. alul.	—	—
Szécsány	ind.	8.01	4.56
Szárcsa		8.48	5.10
*Lajosmajor		—	—
*Pusztá-Kenderes 8. sz. órház		—	—
Lázárföld		—	—
Nagy-Becskerek—Bégapart		8.51	5.31
Nagy-Becskerek	érk.	9.22	6.04

Szécsány—Párdány.		3211	3213
		v. v. v.	v. v. sz. v.
	Szécsány	5.10	9.44
Módos	ind.	5.67	10.14
*Fény		5.49	10.23
Párdány	érk.	6.01	10.35

Párdány—Szécsány.		3212	3214
		v. v. v.	v. v. sz. v.
	Párdány	6.49	3.49
*Fény	ind.	7.02	4.02
Módos		7.17	4.17
Szécsány	érk.	7.40	4.40

Az éjjeli órák — esti 6 órától fogva reggeli 5 óra 59 percig — a percek számjegyének aláhuzása által (6.00—5.59) vannak megjelölve.

*-gal jelzett állomásokon a vonat csak feltétlenül fel- vagy leszállás végett áll meg.

Felelős szerkesztő: Dr. Brájjer Lajos.
Főmunkatárs: Jurkovic Aladár.

Bika-eladás.

F. évi márczius 20-án, d. e. 10 órakor Melencze községében 4 darab bika nyilvános árverés útján eladni fog.

(92—3.3)

Előjáróság.

H i r d e t é s e k.

A nagybecskereki izr. hitközség előljárósága.

87. szám 1892.

(98—2.1)

Hirdetmény.

A nm. m. kir. kereskedelemügyi miniszterium 1887. február hó 1-én 4720. szám alatt kelt kegyes rendelete szerint a husvétii kenyér (maczesz) készítésének és forgalomba hozatalának joga a hitközség által kezeltetik, mely egyuttal fel van jogositva, kész husvétii kenyérnek a területére való behozatalát is tilalmazni, a beszállított mennyiséget elkobozni és e körül a hatóság támogatását is igénybe venni.

A midőn ezen m. miniszteri rendeletet köztudomásra hozzuk, tudatjuk egyszersmind a n. é. közönséggel, hogy itt helyben csakis Kanizsa Márton. helybeli sütő lett az alulirt előljáróság által feljogositva, az ez évre szükséges

husvétii kenyereket (maczesz)

elkészíteni és áruba bocsájtani; máshonnan — még saját használatra is — becsempészett készítmény el fog koboztatni.

Nagybecskerek, 1892. márczius 10.

Az izrael. hitközség előljárósága:

Löffler Jónás,
hitk. titkár.

Schwarcz Mihály,
hitk. elnök.

1333. szám kig. 1892.

(105—3.1)

Pályázati hirdetmény.

Torontálmegye csenei járásához tartozó Horvát-Klári községében lemondás folytán megüresedett községjegyzői állásra ezennel pályázatot nyitok.

Ezen állással évi 600 frt készpénzfizetés, 35 hektoliter tiszta buza, 35 hektoliter szemes kukoricza, szabad lakás és kert, továbbá a magán munkálatokért a szabályrendeletileg megállapított díjak járnak.

Felhivom pályázni óhajtókat, hogy az 1883. évi I. tcz. értelmében felszerelt folyamodványait legkésőbb f. évi ápril hó 5. napjának, déli 12 órájáig hozzám nyujtsák be; mert a később beérkezőket tekintetbe nem veendem.

A választás f. évi ápril hó 6. napján, délelőtt 10 órakor fog Horvát-Klári községházánál megtartatni. Csene, 1892. márczius 15-én.

Dr. Dellimanics, főszolgabíró.

Hirdetmény.

Alólirottnál egy megbízható, tisztességes magaviseletű, a jegyzői teendőkben gyakorlati és elméleti képzettséggel bíró, nőtlen egyén azonnal és állandó alkalmazást nyerhet. — Fizetése havonként 15 frt pénzben, lakás és mosáson kívül teljes ellátás. — Okmányokkal felszerelt ajánlatok sürgősen hozzám küldendők.

Szent-Péter (Torontálmegye), 1892. márczius 12.

(103—3.1)

Tatarovits, jegyző.

Rózsa-eladás.

Gróf Csekonics Endre ur ő nagyméltósága rogendorfi uradalma kertészetében 1200 darab magas törzsű idei téli nemesítés

téa és remontáns faj rózsa

legszebb változékaiban, úgy különféle mintegy 10,000 drb a szabadban kiültethető virág, cserepestül és anélkül eladó. Venni szándékozók forduljanak *Vaszilcsin Béla* rogendorfi (u. p. Csősztelek) uradalmi tiszthez, ki különben az ár és fajokat illetőleg is a legszívelebb felvilágosítással szolgál. (94—6.2)

Gyakorlott gazdatiszt,

ki jelenben is mint ispán nagyobb gazdálkodást vezet, állást keres; ha lehetséges az alföldön.

Czim a kiadóhivatalban.

(102—6.1)

993. sz. tkv. 1891.

(96—1.1)

Árverési hirdetményi kivonat.

A törökbecsei kir. járásbírótság mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy az államkinestár végrehajthatónak, Pintye Todor örökösei végrehajtást szenvedők elleni 507 frt 32 1/2 kr. tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében Dr. Davidovits Bogdán tör.-becsei lakos által tett utóajánlat folytán az árverést elrendelte.

Ennek folytán a nagybecskereki királyi törvényszék kerületében levő törökbecsei kir. járásbírótság mint telekkönyvi hatósághoz tartozó Aracs községi 932. számú tljkönyvben foglalt 2498., 2888., 4444. és 5533. hr. sz. alatt egész urbéri teleknek Pintye Todort illető 1/4 része 1351 frt 50 kr. kikiáltási árban, — az ugyanazon telekjegyzőkönyvben foglalt 5596. hr. számú szőlőnek szinte Pintye Todort illető 1/4 része 152 frt 50 kr. kikiáltási árban 1892. évi május hó 11-én, d. u. 3 órakor a kir. járásbírótság telekkönyvi helyiségeiben megtartandó nyilvános árverésen következő feltételek alatt fog eladás alá kerülni.

1. Ha a megállapított kikiáltási áron felül ígéretet senki sem tenne, az árverésre kitűzött birtok szükség esetén a kikiáltási áron alul is el lesz adandó.

2. Árverezni kívánók tartoznak az ingatlan becsárnak 10%-át készpénzben, vagy az 1881. évi LX. tcz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított s az 1881. évi november hó 1-én 3333. szám alatt kelt m. kir. igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában jelölt ovadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, vagy az 1881. évi LX. törvényezikk 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál történt előleges elhelyezéséről kiállított elismervényt átszolgáltatni.

Az árverési feltételek többi pontjai a hivatalos órák alatt e kir. járásbírósnak telekkönyvi irattárában és Aracs község előljáróságánál megtekinthetők.

Kelt Törökbecsén a kir. járásbírótság tlkvi hatóságánál, 1892. február 29-én.

Jakabffy Tíus, kir. járásbíró.

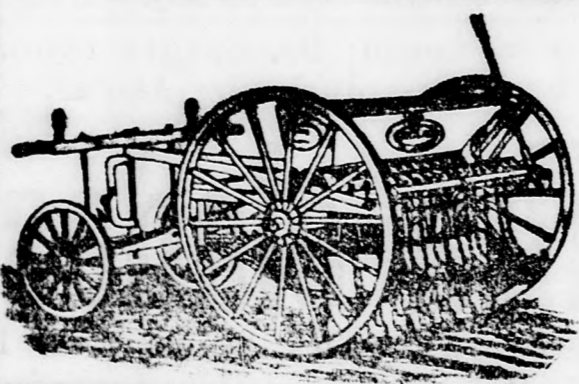
Schlick-féle vasöntőde és gépgyár

részvénytársaság BUDAPESTEN.

Gyar es irodak: VI. KERÜLET, KÜLSŐ VÁCZI-UT.

(91—18.1)

Városi iroda és raktár: PODMANICZKY-UTCZA 14. — Fiók-raktár: KEREPESI-UT 77.

Gőz- és járgányeséplő-készületek, számos első díjakkal kitüntetett szab. Schlick-féle 2 és 3 vasu ekék, mélyítő- és egytetemes agzél-ekék.

eredeti Schlick- és Vidats-féle egyvasu ekék, talajmivelő eszközök, valamint Schlick-féle szab „Haladás” sorbavetőgépek.

Takarmánykészítő gépek, darálók, őrlőmalmok és mindennemű gazdasági gépek. Eredeti amerikai kéveköto és marokrakó arató-gépek és fűkaszálo-gépek szállítottó mezeli vasutak stb.

Előnyös fizetési feltételek. — Legjutányosabb arak. — Arjegyzékek ingyen és bementve.

Nyomatott a kiadó Pleitz Fer. Pálnál Nagybecskereken.